θότι σήμερον εἶναι Κυριακὴ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ εἰς τοῦ 'Ρωζὰν, δὲν θὰ ἀργοπορήσωμεν.

— Ἄλλοτε, εὐχαρίστως, τώρα ὅμως ὄχι.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνομεν ἐκεῖ πορισσότερον τῶν πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ μετὰ ταῦτα θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκου τῆς μητρός σου. Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔχεις πλέον ν' ἀντίπῃς.

— Δὲν ἀντιλέγω ἐὰν μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι. . . . . .

—Συμφωνῶ . . . ὑπάγωμεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὁ γέρων Γρίφφος φιλάργυρος πλούσιος καὶ ἐνεχειριαζὴς ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὸ καταστημά του καὶ ν' ἀποχωρίσῃ εἰς τὸν μονήρη κειτῶνά του. Ἔρριψε δὲ ταχὺ καὶ ἐταστικὸν βλέμμα περὶ ἑαυτὸν, ἔνθα κλειδοκύμβαλα, κιθάραι καὶ ἔπιπλα παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος ἄτινα αἱ ἀνάγκαι τῶν πτωχῶν ἢ ἡ ἰδιοτροπία τῶν πλουσίων εἶχον ἐπισυσσωρεύσει διεποίκιλλον τὸ δωμάτιον μὲ σύγχυσιν ἀλλόκοτον.

Ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς ἐπεθεώρησε πάντα καὶ καθησύχασεν ἑαυτὸν ὅτι οὐδεὶς κλέπτης ἐκρύβη ἐντὸς τοῦ καταστήματος δυνάμενος νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τοὺς ἐπισεσωρευμένους θησαυρούς του, ἐπορεύθη ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν, ὅτε γεανίας τις ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν. Τὸ κομψὸν αὐτοῦ ἐπανωφόριον ἐκάλυπτε μόνον ἐν μέρει τὴν πλουσίαν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν καὶ τὴν συμμετρίαν τοῦ σώματός του· ἦτο δὲ περίπου εἰκοσιπενταέτης καὶ προσέτι τοσοῦτον φαιδρὸς, χαρίεις καὶ ζωηρὸς, ὥστε ὁ γέρων φυλάργυρος ὀπισθοχώρησε πλήρης θαυμασμοῦ. Μετὰ χάριτος δὲ ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του ἀπεκάλυψε τοὺς λείους καὶ μέλαινας αὐτοῦ βοστρύχους καὶ πρόσωπον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ζωγράφους ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος ἢ τοῦ Ἐνδυμιῶνος. Ἔρριψε τὰ βλέμματά του εἰς τὰ σοβαρὰ καὶ ὅμοια πρὸς ἀρχαίαν περγαμηνὴν χαρακτηριστικὰ τοῦ γέροντος τοκογλύφου καὶ, μολονότι δὲν ἠδυνήθη καὶ νὰ κρύψῃ τὰ ἴχνη σκέψεώς τινος συνεχούσης τοὺς ὀφθαλμούς του.

«Εὖγε νεαρέ μου Κύριε,» ἀνεφώνησεν ὁ Γρίφφος. «Σὺ ὄντως σέβεσαι τὸν λόγον σου· ἐγὼ πάντοτε εἶπον ὅτι οἱ εὐγενεῖς Κύριοι τῆς Ῥώμης καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἁπάσης τῆς Ἰταλίας ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ὡς ὑπογραμμὸν τὸν Κύριον Φίλιππον Πάλμαν, διότι οὐδεὶς ὡς αὐτὸς γινώσκει νὰ ζῇ, νὰ κυκλοφορῇ τὰ χρήματά του καὶ νὰ ἦναι τοσοῦτον ἀκριβὴς εἰς τὴν ἀπόδοσιν λαμβανομένου δανείου.»

«Λυποῦμαι τὰ μέγιστα κύριε Γρίφφε, ὅτι ἤδη δὲν εἶμαι διόλου ἄξιος τῶν ἐπαίνων δι' ὧν μὲ τιμᾷς, ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι σήμερον ὀφείλω νὰ σοὶ πληρώσω τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποσόν.»

«Μικρὸν ποσόν! μικρὸν ποσόν! Μοὶ ὀφείλεις ἑκατὸν φλωρία, καὶ σήμερον ἐγὼ τὰ περιέμενον· προσέτι σοὶ τὰ ἐδάνεισα ἄνευ ἐνεχείρου, ὡς ἐνθυμεῖσαι, σεβόμενος τὸ πρόσωπόν σου, ἀλλὰ βεβαίως τὰ ἔφερες μετὰ τοῦ τόκου, πλὴν εὐαρεστῆσαι νὰ ἀστειεύησαι.»

«Εἴθε τὸ πρᾶγμα νὰ εἶχεν οὕτως!» ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, «ἀλλὰ πιστευσόν μοι ὅτι ἡμεῖς οἱ τραγῳδισταὶ ἔχομεν κενὰ τὰ θυλάκια ἐν ὅσῳ ἡ ἀποκρέως διαρκεῖ· ὁ προϊστάμενος ἡμῶν δὲν δύναται νὰ μᾶς πληρώσῃ πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς τεσσαρακοστῆς. Ἐν τοσούτῳ ἡμεῖς πρέπει νὰ ζήσωμεν, διὸ ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω ὅπως μοὶ διπλασιάσῃς τὸ δάνειον δανείζων μὲ ἕτερα ἑκατὸν φλωρία ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιμιότητός μου.»

«Τὸ ἐπρόκοψες πράβο παλληκάρι μου,» —εἶπεν ὁ ἐκπεπληγμένος Γρίφφος. «Ἢ νομίζεις ὅτι ἐγὼ εὗρων ἢ ὅτι ἔκλεψα τὰ χρήματά μου, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τὰ ῥίπτω κατόπιν σου, ὡς σὺ ῥίπτεις τὰ ἀνόητα ἄσματά σου εἰς τὸν μωρὸν ὄχλον; Οὐχὶ, οὐχὶ θὰ σοὶ δώσω καλλίτερον μάθημα. Ἔχω τὴν ἀπόδειξίν σου καὶ ἂν σήμερον δὲν δυνηθῶ νὰ κωδωνίσω εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν φυλακὴν τῶν ὀφειλετῶν, ἵνα τελέσῃς ἐν αὐτῇ τῇ ἀποκρέῳ σου, ἐκτὸς ἐὰν τῇ ἀληθείᾳ ὁ προϊστάμενός σου ἢ ὁ ἀνόητος φιλῳδὸς ὄχλος τῆς Ῥώμης πληρώνουν τὰ λύτρα σου.

«Σὲ παρακαλῶ ἄκουσον τὸ δίκαιον, —κύριε Γρίφφε. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ στήσῃς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω οὔτε ἓν φλωρίον δὲν θέλει πέσει ἐκ τῶν θυλακίων μου· περίμεινον μόνον ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀπόκρεως καὶ θέλεις ἰδεῖ· ὁ προϊστάμενος θέλει μοὶ πληρώσει τότε τὰ καθυστερούμενά μοι καὶ ἴσως θὰ νυμφευθῶ πλουσίαν Κυρίαν, τὴν ἀγάπην τῆς ὁποίας προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω. Σὲ παρακαλῶ, κύριε Γρίφφε, δός μοι τὰ χρήματα, σύνταξον τὴν ἀπόδειξιν καὶ ἐγὼ τὴν ὑπογράφω.»

«Πλουσίαν Κυρίαν. . ,.» εἶπεν ὁ Γρίφφος σκεπτικῶς, «χήραν ἴσως ἢ κληρονόμον,... τίς εἶναι αὕτη: καὶ πόσον προεχωρήσατε;»

«Οὐχὶ τοσούτῳ μακρὰν, ὅσῳ δύνασαι νὰ φαντασθῇς σὺ τε ἠξεύρω τίς εἶναι. Τὴν εἶδον μόνον δὶς, ἀλλὰ δὲν χρειάζεται περισσότερον ἵνα πέσῃ τις μετ' ἀπονοίας εἰς τὸν ἔρωτα· ἅπαξ δὲ περιπεσόντως τινος εἰς αὐτὸν, ἡ ὑπόθεσις ταχέως τελειώνει· ἡ κόρη φαίνεται ἄγαμος καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι πεπροικισμένη μὲ πάντα τὰ ἐπίγεια ἀγαθά.»

«Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούσω πλέον νέε τρελλοκέφαλε· θὰ φυλακισθῇς σήμερον ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ μοὶ πληρώσῃς τὸ ποσὸν ὁλόκληρον, ἢ νὰ μοὶ παράσχῃς ἀξιόχρεων ἐγγύησιν,» καὶ τότε ὁ γέρων φιλάργυρος κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ παροξυσμοῦ, ὀργῆς καὶ ἐξέχεεν ὅλον χείμαρον ὕβρεων, ἅς περ ὁ Φίλιππος ἐδέχθη μετὰ λίαν ἀταράχου σωφροσύνης. Ἐπιθυμῶν δὲ ὁριστικῶς νὰ λάβῃ τὸ δάνειον καὶ ἐλπίζων νὰ τύχῃ τοῦ σκοπουμένου μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς θυέλλης, ὁ Φίλιππος ἐν τῷ μεταξὺ διευθύνθη εἰς ἀνοικτὸν κλειδοκύμβαλον καὶ ἤρξατο νὰ παίζῃ σκοπόν τινα τῆς ἀρεσκείας του, ὅστις ἐσχάτως εἶχεν ἑλκύσει ὑπὲρ αὐτοῦ μεγάλως τὰς ἐπευφημίας τῶν ἀκροατῶν. Βλέπω μ' ὅλα ταῦτα ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ Γρίφφου εἰσέτι ηὔξανεν ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται, ἐκάθησε καὶ ἤρξατο νὰ ᾄδῃ τὸν σκοπὸν συνοδεύων αὐτὸν ζωηρῶς διὰ τῆς ἁρμονίας τοῦ κλειδοκυμβάλου. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδένα ἕτερον σκοπὸν εἶχεν εἰμὴ ἵνα δείξῃ τὴν σταθερὰν αὐτοῦ ἀπόφασιν καὶ φανῇ ὅσον οἱόν τε ἀτάραχος καὶ ἥσυχος· ἀλλ' ὅτε παρετήρησεν ὅτι ὁ γέρων ἠκροᾶτο μετὰ θέλξεως καὶ ἐκπλήξεως, ἀντὶ νὰ ᾄδῃ ψιθυριστὰ καὶ ἀμελῶς, ἀνέλαβε τόνον ἄξιον τοῦ Φιλίππου Πάλμα, τοῦ περιφημοτάτου ἀοιδοῦ τῆς ἐποχῆς του. Κάτοπρον κρεμάμενον ἀντικρὺ ἀντηνάκλα τὸ πρόσωπον τοῦ φιλαργύρου, ὁ δὲ Φίλιππος παρετήρει μετ' ἀνυπομόνου ἐνδιτρέφονος τὴν διαδοχὴν τῶν συγκινήσεων τῶν διερχομένων τὴν ψυχήν του καὶ ἀναζωπυρουσῶν τὰ αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητα χαρακτηριστικά του.

Κατ' ἀρχὰς οἱ μῦς τοῦ προσώπου του ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν των καὶ ἐξετάθησαν καθ' ὅσον οἱ πλήρεις καὶ ζωηροὶ τόνοι διεδίδοντο διὰ τῆς αἰθούσης ἔπειτα καθ' ὅσον οἱ αὔξοντες κυματισμοὶ τῆς ποικίλης μελῳδίας ἦσαν εἰς ἐπίτασιν ἢ ὕφεσιν ἐν ἰσχυρᾷ παιγμοσύνῃ καὶ παιδιᾷ, τὰ χείλη αὐτοῦ ἐσχηματίσθησαν εἰς γλυκὺ μειδίαμα καὶ ὁ φιλοκερδὴς ἀνὴρ, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠκροᾶτο μόνον τὴν φωνὴν τοῦ χρυσοῦ, ἵστατο μεμαγευμένος· φαιδρότης τις ὑπῆρχεν εἰς τὸν μολυβδόχρουν καὶ ἄψυχον αὐτοῦ ὀφθαλμὸν, τὸ δὲ χεῖλος αὐτοῦ ἔτρεμεν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι Ἄγγελος καλλονῆς ἥψατο αὐτοῦ διὰ μαγικῆς ῥάβδου, τοσοῦτον πλήρης ἦτο ἡ μεταμόρφωσις! οἱ λαμπροὶ καὶ μελῳδικοὶ τόνοι ἔπεσον ἐπὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὡς αἱ θερμαὶ καὶ φωσφόροι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ μακρὰν καὶ βροχώδη ἐποχήν. Ἐνῷ τέλος ὁ Πάλμας μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως καὶ μεγάλης χάριτος ἤγγισεν εἰς τὸ τέλος, ὁ Γρίφφος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ ἀκίνητος εἰς τὴν ἑαυτοῦ θέσιν· ἀλλὰ προσεπάθει νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς κινήσεως τῶν μελῶν του τὴν ἔννοιαν τῆς μουσικῆς καὶ ἀψοφητὶ ἐκινεῖτο μήπως ἕνεκεν ἀτυχοῦς τινος βήματος ἤθελε διακόψει τὸν γλυκὺν ῥοῦν τῆς γοητευτικῆς μελῳδίας. Ὅτε τέλος ὁ σκοπὸς ἐτελείωσε καὶ ὁ Γρίφφος εἰσέτι ἔπαλλε καὶ ἐσπόγγιζεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του τὸν ῥέοντα ἱδρῶτα, ὁ ἀοιδὸς διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὸν μετὰ μειδιάματος εἶπε.

«Πῶς διάκεισθε; κύριε Γρίφφε; θὰ μὲ δανείσητε τὰ φλωρία τώρα ἢ θὰ ἀκροασθῆτε τοὐλάχιστον τὴν ἐξήγησίν μου χωρὶς νὰ μὲ διακόψητε διὰ τῶν ὕβρεών σας;»

«Νὰ σὲ ὑβρίσω;;.. ἐγὼ νὰ σὲ ὑβρίσω;... Οὐχί, μὴ γένοιτο· θὰ σοὶ μετρήσω εὐθὺς τὰ χρήματα, τέκνον μου. Εἶσαι *μάγος*· μὲ ἐγοήτευσας διὰ τὸ πρόσωπόν σου ἢ διὰ τὴν χρυσῆν σου φωνὴν σοὶ τὰ δανείζω καὶ ἄνευ τόκου, ἐὰν οὕτω πρέπει νὰ γίνῃ.»

«Οὐχί, οὐχί, τοῦτο εἶναι περισσότερον παρ' ὅσον ἀπαιτῶ σεβαστέ μοι Κύριε· ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι μοὶ κάμνεις μεγάλην χάριν, ἣν δὲν θέλω λησμονήσει μετὰ τὴν ἀπόκρεω ὅταν θὰ ᾖμαι εὐτυχὴς σύζυγος καὶ πλούσιος ἄνθρωπος.» Ὁ Φίλιππος λοιπὸν ἐν σπουδῇ ἔλαβε τὰ χρήματα καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς θύρας τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ Γρίφος ἐξύπνησεν ὡς ἐκ βαθέος ὀνείρου εἰς συναίσθησιν τῆς πράξεώς του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνη ὅτι μετενόει διὰ τὴν γενναιότητά του, μετὰ ταῦτα δὲ σείσας τὴν πολιάν του κόμην ἀκουσίως πως ἀνεφώνησεν: «Ἔχει φωνήν! δύναται νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ μαγεύῃ διὰ τῶν ἀσμάτων αὐτοῦ, θὰ διδάξῃ τὴν Ἐλιζέτταν μου.»

Ἡ ἀπόκρεως μὲν ἦτο λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλὰ παρῆλθε λίαν ταχέως διὰ τὸν Φίλιππον. Δὲν διῆλθεν αὐτὴν ὡς ἄλλοτε μετὰ τῶν εὐθύμων συντρόφων του· ἐζήτει τὴν ἄγνωστον ἐρωμένην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς πληθύος τῶν μετεμφιεσμένων καὶ λίαν συνεχῶς μετὰ μεγάλης αὐτοῦ λύπης ἀπετύγχανεν. Ὁ χρυσός του τέλος εἶχε δελεάσει γραίαν τινὰ ἵνα τῷ φέρῃ πληροφορίας περὶ αὐτῆς, ἥτις κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ πάντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς

φυλόσσοντας την περικαλλῆ νεάνιδα· καὶ ἔλαβε μὲν γραμμάς τινας παρὰ τῆς δεσποινίδος, μὴ περιεχούσας ὅμως οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι, ἀλλ' ὑπόσχεσιν τοῦ ν' ἀπαντήσῃ αὐτὸν τὴν προσεχῆ Κυριακήν· ἀληθῶς μὲν τὴν εἶδε καὶ τῇ ὡμίλησεν εἰς τοῦ Μόκκολη κατὰ τὴν τελευταίαν ἑσπέραν τῆς ἀπόκρεω καὶ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του, πλὴν ἐνῷ περιέμενεν ἀκούσῃ τοὺς γλυκεῖς καὶ ζωοφόρους λόγους, οἵτινες ἤδη προσήγγιζον ἵνα ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν χειλέων της, τὸ πυκνὸν πλῆθος παρέσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀγαπητῆς του καὶ ἀντὶ τούτων αἱ περιπαικτικαὶ ἐπευφημίαι ἑκατὸν φωνῶν ἐχαιρέτισαν αὐτὸν, ἐνῷ ἐθεώρουν καὶ θορυβωδῶς ἐχειροκρότουν τὴν κωμῳδίαν.

Ὁ Φίλιππος ἐκάθητο εἰς τὸ μονῆρες αὐτοῦ δωμάτιον ἐν θλίψει καὶ σιωπῇ, ὅτε ἡ θύρα αἰφνιδίως ἠνεῴχθη καὶ ὁ γέρων Γρίφφος ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ἡ ὄψις τοῦ ὁποίου εὐθὺς τῷ ὑπενθύμισε τὴν μὴ πληρωθεῖσαν ἀπόδειξιν, καὶ ἐνέπνευσε νέον τρόμον εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐραστήν. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκεψεώς του δὲν ἦτο μ' ὅλα ταῦτα ὁποῖον ἐφαντάσθη αὐτὸ ὁ Φίλιππος· ἦλθεν ἵνα βεβαιώσῃ τὸ νεαρὸν αὐτοῦ φίλον ὅτι ἡ γλυκεῖα ἁρμονία τῆς χρυσῆς φωνῆς του εἰσέτι ἐνέργει ἐντὸς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἵνα παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ δώσῃ μαθήματα εἰς τὴν θυγατέρα του, διδάσκων αὐτὴν τὰς γλυκείας ἐκείνας μελῳδίας, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ χαροποιῇ καὶ νὰ διασκεδάζῃ αὐτὸν ἐν τῷ γήρατί του. Ὁ Πάλμας δὲν ἐξεπλάγη περισσότερον ἐπὶ τῇ αἰτήσει ταύτῃ ὅσον ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι εἶχε θυγατέρα, περὶ τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι, καίτοι πρὸ πολλοῦ ὑπάρχων τακτικὸς πελάτης τοῦ γέροντος. Τότε λοιπὸν ὁ Γρίφφος τῷ ἐδιηγήθη, πῶς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, αἱ προτροπαὶ τῶν φίλων του τὸν κατέπεισαν νὰ νυμφευθῇ, καὶ πῶς μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος ἀπέθανεν, ἀφήσασα αὐτῷ θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἀνέθρεψε μετὰ τρυφερᾶς ἀγάπης ἡ ἔμφρων αὐτῆς θεία. «Εἰδοποιήθην δὲ,» προσέθηκεν αὐτὸς, «ὅτι πολλοὶ κόλακες καὶ ὀκνηροὶ, ἑλκυσθέντες ὑπὸ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς, ζητοῦσι νὰ παγιδεύσωσι τὴν κόρην· ὥστε εἶναι διττῶς ἀναγκαῖον νὰ ἐνασχοληθῇ καταλλήλως ὅπως μὴ τὸ κακὸν ριζώσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς.»

Τὴν ἑπομένην ἑσπέραν, συμφώνως πρὸς τὴν αἴτησιν τοῦ Γρίφφου, ὁ Φίλιππος παρευρέθη εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον ἀκριβῶς κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν μετ' οὐχὶ μικρᾶς περιεργείας εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς οἰκίας του.

Τίς δὲ θέλει δυνηθῇ νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκπληξίν του ὅτε ἀπὸ πλαγίαν τινὰ θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸ πρὸ πολλοῦ ζητούμενον, ἄγνωστον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ! Ὁ Φίλιππος λησμονήσας πᾶν ἄλλο, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον αὐτῆς, ἔλαβε τὴν ὡραίαν αὐτῆς χεῖρα, καὶ τὴν κατεφίλει, ὅπερ ἐκείνη ἐδέχθη μετὰ μεγάλης χάριτος, νομίσασα ὅτι εἶχε ληφθῇ προηγουμένως ἡ συγκατάθεσις καὶ ἐπιδοκιμασία τοῦ πατρός της.

Πλὴν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω κατ' οὐδένα τρόπον· ἀλλ' ἐνῷ τὸ νεαρὸν ζεῦγος εἶχε παραδώσει ἑαυτὸ εἰς χαρὰν καὶ τέρψιν, ὁ γέρων ἄφριζεν ἀπὸ ὀργὴν καὶ λύσσαν, καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἀρῶν αὐτοῦ ταχέως κατέπεισαν τοὺς ἐραστὰς περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῆς ὑποθέσεως.

Τὸ πᾶν ἀπόλωλεν, ὡς ἐφαίνετο. Ὁ Γρίφφος ἥρπασε τὴν νεάνιδα καὶ ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ παραπλήσιον δωμάτιον, ἑτοιμαζόμενος διὰ λακτισμάτων νὰ ἐξωθήσῃ τὸν Φίλιππον, ὅτε αἴφνης ἐπῆλθεν εἰς τοῦτον ἡ ἀνάμνησις τοῦ προηγουμένου συμβεβηκότος, πῶς δηλαδὴ διὰ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῆς μουσικῆς κατέβαλε καὶ ἐνίκησε τὴν τρομερὰν ὀργὴν τοῦ γέροντος φιλαργύρου. Εὐθέως λοιπὸν ἐκάθησεν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ ἐὰν τὴν πρώτην φορὰν ἔπαιζε χάριν παιδιᾶς, ἤδη ἔψαλλε μετ' ἀπελπιστικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ οὐχὶ ἄνευ ἐπιτυχίας.

Ὁ Ὀρφεὺς οὗτος ἐκέρδησεν ἀπὸ τὸν φιλάργυρον τὴν Εὐρυδίκην, καὶ ἐγένετο γαμβρὸς αὐτοῦ. Πλὴν οὐδὲν τέκνον μουσικῆς, ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλίππου Πάλμα, ἐκέρδησέ ποτε χρήματα ἀπὸ φιλάργυρον,.... πολλῷ δὲ ἧττον νύμφην οἵα ἡ Ἐλιζέττα.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ἠθος

Περὶ τῆς ἀβύσσου τῶν θείων κριμάτων.

Ὁ Ζαδὶγ ἀπήντησε καθ' ὁδὸν ἐρημίτην, ὅστις ἔφερε μακρὰν καὶ λευκὴν γενειάδα διήκουσαν μέχρι τῆς ὀσφύος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἐκράτει βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς. Σταθεὶς ὁ Ζαδὶγ προσέκλινε πρὸς αὐτὸν βαθέως καὶ συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ εὐγενοῦς καὶ πράου ὕφους δι' οὗ ἀπέδωσε τὸν χαιρετισμὸν, ἔλαβε περι-